

Sygn. akt I C 2419/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: staż. Aleksandra Sikora

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2021 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 9591,09 zł (dziewięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych i dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 lipca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2317 (dwa tysiące trzysta siedemnaście) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2419/20

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 6 października 2020 roku T. B. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 9591,09 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 lipca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Roszczenie dochodzone pozwem stanowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu, przysługujące poszkodowanemu w wyniku kolizji drogowej od Pozwanego, który ubezpieczał sprawcę kolizji w zakresie jego odpowiedzialności cywilnej. Powód nabył powyższą wierzytelność od bezpośrednio poszkodowanego.

Najem pojazdu trwał 58 dni (tj. od 12 czerwca do 9 sierpnia 2020 roku), a stawka dobową wynosiła 190,00 zł brutto.
/pozew k. 4 – 8, pismo k. 63-67/

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany, co do zasady, nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Wskazał, że wypłacił w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 1720 złotych brutto, która stanowiła rekompensatę za 20 dni najmu pojazdu po akceptowanej przez niego stawce dobowej najmu. Pozwany zakwestionował zasadność najmu pojazdu zastępczego przez okres wskazany przez Powoda oraz koszty parkowania pojazdu ponad wypłaconą w toku likwidacji kwotę 250 złotych.
odpowiedź na pozew k. 35-40/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2019 roku, na ul. (...), na wysokości posesji nr (...), doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do M. J. (1) pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). Kierujący pojazdem marki M. o nr rej. (...) T. C. (1), nie mając do tego uprawnień, nie zachował szczególnej ostrożności, nie dostosował prędkości do warunków, w jakich odbywał się ruch i uderzył w poprzedzający go pojazd marki O., którego kierowca zatrzymał się z uwagi na warunki panujące na drodze. Pojazd marki M. był ubezpieczony w dacie zgłoszenia szkody w zakresie OC w pozwanym Towarzystwie.

/zaświadczenie o zdarzeniu drogowym – akta na płycie CD k.49/

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wyrokiem nakazowym z 21 października 2019 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt V W 1059/10, uznał obwinionego T. C. (2) za winnego zarzucanego mu czynu (opisanego wyżej) wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. i za ten czyn wymierzył mu karę 500,00 zł grzywny.

/wyrok – akta szkody na płycie CD k.49/

Z uwagi na rozmiar uszkodzeń (m.in. uszkodzona rama), samochód nie mógł być użytkowany po zdarzeniu. Powód odholował go z miejsca zdarzenia na prywatny parking do czasu oględzin, a następnie przetransportował po na prywatną posesję poszkodowanego. Poszkodowany korzystał z oferowanej przez Powoda usługi parkowania przez okres 22 dni, przy zastosowaniu dobowej stawki wynoszącej 24,60 zł brutto, z uwagi na niestosowanie przez niego miesięcznych abonamentów z tytułu parkowania pojazdu. Powód wystawił w związku z powyższym 17 czerwca 2020 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 541,20 zł.

/kopia faktury VAT k. 30,

zeznania świadka M. J. k.71v i 73 [znacznik czasowy 00:04:31-00:14:49],

zeznania Powoda k. 71v-72 i 73 [znacznik czasowy 00:17:36 – 00:29:34]/

W dacie zdarzenia (12.06.2019 r.) M. J. (1) zawarł z Powodem umowę najmu samochodu zastępczego marki D. L. o nr rej. (...) (klasa C). Zgodnie z umową zniesiony został udział własny zarówno w szkodzie całkowitej jak i częściowej. Mając na uwadze doliczenie jednorazowej opłaty przygotowawczej z kwocie 50 zł, opłaty za dodatkowego kierowcę w kwocie 5 zł brutto za dobę oraz wydanie pojazdu poza godzinami pracy wypożyczalni, przyjęto dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego w kwocie 190 zł brutto.

W czasie, kiedy doszło do zdarzenia, M. J. (1) nie miał innego samochodu poza O., który po darzeniu nie nadawał się do dalszego użytku. Samochód wykorzystywał do celów prywatnych, przede wszystkim do dojazdów do pracy. Świadek codziennie dojeżdża z B. do S..

Samochód zastępczy został zwrócony 29 sierpnia 2020 roku o godz. 15:35 w siedzibie Powoda. Poszkodowany zwrócił wynajęty samochód, kiedy mógł użytkować własny. M. J. (1) kupił inny samochód, w miejsce uszkodzonego. Kupił samochód używany, do naprawy. Oprócz wydatku na zakup samochodu, musiał kupić jeszcze części do jego naprawy. Naprawa trwała około półtora tygodnia od chwili zarejestrowania pojazdu.

/umowa najmu k.13-14, oświadczenia M. J. k. 15, 29,

zeznania świadka M. J. k.71v i 73 [znacznik czasowy 00:04:31-00:14:49]/

12 czerwca 2019 roku pomiędzy M. J. (1) i T. B. została zawarta umowa przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania za holowanie, najem pojazdu zastępczego oraz parkowanie pojazdu uszkodzonego.

Po zakończeniu najmu pojazdu Powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 11 019,89 zł za 58 dni najmu pojazdu zastępczego, z uwzględnieniem stawki 190,00 zł brutto (154,47 netto). **/umowa cesji k.12, faktura VAT k.16/**

Powód, działając w imieniu poszkodowanego, dokonał 12 czerwca 2019 roku zgłoszenia szkody (...) S.A. Szkoda została zarejestrowana pod numerem (...).

W piśmie z 25 czerwca 2019 roku Pozwany poinformował o rozliczeniu szkody jako całkowitej i ustaleniu odszkodowania na kwotę 6740 złotych. Jednocześnie ubezpieczyciel stwierdził, że z uwagi na brak wszystkich niezbędnych dokumentów, nie może zakończyć likwidacji szkody. Pozwany wydał decyzję w sprawie przyznania odszkodowania w dniu 28 sierpnia 2019 roku.

/korespondencja mailowa ze zgłoszeniem szkody k. 18,

informacja pozwanego k. 20,

piśmo z 25.06.2019 k.23,

decyzja płatnicza k.24-25,

zeznania Powoda k. 71v-72 i 73 [znacznik czasowy 00:17:36 – 00:29:34]/

Jednocześnie ze zgłoszeniem szkody Powód, na wypadek gdyby ubezpieczyciel miał zamiar zaoferować pojazd zastępczy, wniósł o wskazanie podmiotu, który może kontynuować najem pojazdu dla poszkodowanego oraz regulaminu jego działania. Poinformował, że o ile w ciągu 48 godzin taki podmiot nie zostanie wskazany, będzie kontynuowany najem u Powoda.

Prośbę o wskazanie wypożyczalni, która zorganizowałaby dla poszkodowanego bezgotówkowy najem pojazdu zastępczego, Powód ponowił 13 czerwca 2020 roku na dedykowany dla powyższego adres mailowy „pojazd zastępczy@ergohestia.pl”.

W odpowiedzi Pozwany przesłał formularz z nazwami wypożyczalni – (...), 99R. A. oraz S. bez wskazania danych kontaktowych do ww. podmiotów. Wskazano, że przedstawiciel wypożyczalni skontaktuje się po pozostawieniu danych kontaktowych. Mimo tej informacji, nikt nie skontaktował się z Powodem w sprawie wynajmu pojazdu zastępczego.

/korespondencja mailowa z 13 czerwca k. 19,

informacja pozwanego k.21,

zeznania Powoda k. 71v-72 i 73 [znacznik czasowy 00:17:36 – 00:29:34]/

Pismem z 17 czerwca 2020 roku Powód wezwał Pozwanego do zapłaty: wniósł o refundację kosztów najmu pojazdu zastępczego, holowania i parkingu.

/wezwanie do zapłaty k. 17/

Decyzją z 24 czerwca 2020 roku pozwane Towarzystwo (...) przyznało odszkodowanie z tytułu kosztów najmu, holowania i parkowania pojazdu w kwocie 3389,42 złotych, w tym 1720,00 złotych w tytułu kosztów najmu oraz 250 złotych z tytułu kosztów parkowania. Odszkodowanie z tytułu kosztów holowania zostało wypłacone w oparciu o faktury VAT (...) bez ich weryfikowania.

Pozwany zweryfikował dobową stawkę najmu do 86 zł brutto wskazując, iż zaproponował zorganizowanie pojazdu zastępczego dla poszkodowanego za kwotę wskazaną w przesłanej informacji mailowej. Jednocześnie uznał za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego 20 dni, na które składały się najem od dnia zgłoszenia szkody do dnia oględzin oraz

14 dni organizacyjnych za zakup innego pojazdu. W przypadku kosztów parkingu zweryfikowano kwotę wynikającą z wystawionej faktury do 250 zł, tj. do wysokości średnich stawek rynkowych miesięcznego abonamentu za parkowanie.
/decyzja w sprawie szkody k.31-32/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Swoją podstawę prawną znajduje w treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2214 t.j.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podkreślenia wymaga, że w realiach rozpoznawanej sprawy Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, ani legitymacji czynnej Powoda. Powód jest legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanego wierzytelności z tytułu szkody na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Zawierając umowę przelewu wierzytelności, Powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu szkody w pojeździe powstałej na skutek zdarzenia z 12.06.2019 r. i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c. Dlatego Powód może skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

W sprawie bezsporny jest fakt zaistnienia zdarzenia, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu M. J. (1) oraz cesja wierzytelności na rzecz Powoda. Nie było również wątpliwości, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie OC u Pozwanego. Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół wysokości należnego odszkodowania, a dokładnie określenia uzasadnionego okresu najmu samochodu zastępczego i stawki dobowej za wynajem.

Obowiązujące przepisy regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą, w szczególności art. 361 § 1 k.c., nie dają podstawy do automatyzmu przy orzekaniu o zwrocie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. W judykaturze akcentuje się przede wszystkim indywidualny charakter każdej sprawy, przez co należy rozumieć, że indywidualnie powinna być oceniana nie tylko zasadność refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego, ale i ich wysokość. Dobitnie zostało to wyrażone w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, opubl. w OSN z 2012 r., nr 3, poz. 28), w której podkreślono, że „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej”.

Korzystanie z samochodu stało się przy obecnym stanie rozwoju stosunków społecznych i gospodarczych standardem cywilizacyjnym. Możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić poszkodowanemu zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca. Szkodą majątkową podlegającą naprawieniu są wydatki poniesione przez poszkodowanego w okresie naprawy pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Ta szkoda istnieje także wtedy, gdy poszkodowany zaciągnął zobowiązanie do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 13 marca 2020 roku, sygn. III CZP 63/19).

Jednocześnie w uzasadnieniu omawianej uchwały z dnia 17 listopada 2011 roku Sąd Najwyższy wprost wypowiedział się, że utrata możliwości korzystania z pojazdu nie powoduje samoistnie odrębnego uszczerbku majątkowego oraz, że

nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane ze względu na obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów.

Uznając przytoczone powyżej stanowisko za słuszne stwierdzić należy, że roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego nie przysługuje zawsze i każdemu, a o jego zasadności decydują okoliczności konkretnej sprawy. Potrzebę korzystania z pojazdu zastępczego, wysokość kosztów z tego tytułu, jak i niezbędny czas trwania najmu, zgodnie z art. 6 k.c., powinien udowodnić Powód.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że uzasadnione było korzystanie przez poszkodowanego z samochodu zastępczego przez cały czas trwania najmu.

Skutkiem zdarzenia z 12.06.2019 r. była szkoda całkowita w samochodzie M. J. (1). Pozwany w toku likwidacji szkodzi ustalił, że koszty naprawy samochodu są nieopłacalne i obliczył odszkodowanie jako różnicę wartości pojazdu przed szkodą i po niej. Sposób obliczenia szkody nie był sporny. Jednak Pozwany nie wypłacił odszkodowania od razu po jego ustaleniu, lecz wstrzymywał swoją decyzję aż do 28 sierpnia 2019 roku.

Mając na uwadze, iż w przedmiotowym przypadku na skutek kolizji doszło do wystąpienia szkody całkowitej w pojeździe skutkującej decyzją o zakupie innego pojazdu zwrócić również należy uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r. ok. III CZP 76/13 zgodnie, z którą odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita).

Pozwany przyjął, że poszkodowany powinien zastąpić pojazd uszkodzony innym w ciągu 14 dni od daty oględzin uszkodzonego pojazdu. Wskazywany przez ubezpieczyciela termin nie wynika z obowiązujących przepisów. Żaden przepis prawa, a w szczególności art. 361 § 1 k.c. nie nakłada na poszkodowanego obowiązku zorganizowania sobie innego samochodu w tak krótkim czasie i w pełnym oderwaniu od obowiązków zakładu ubezpieczeń likwidującego szkodę w ramach swojej odpowiedzialności subsydiarnej za sprawcę tej szkody.

Celem odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego. Skoro skutkiem kolizji drogowej było uszkodzenie pojazdu w takim stopniu, że musiał zostać wyłączony z dalszej eksploatacji, to odszkodowanie powinno umożliwić poszkodowanemu naprawę pojazdu, albo zastąpienie go innym. Obowiązujące przepisy nie nakładają na poszkodowanego większych obowiązków niż na zobowiązanego do naprawienia szkody. W realiach rozpoznawanej sprawy, poszkodowany zapewnił sobie inny samochód jeszcze przed wypłatą odszkodowania. Najem samochodu zastępczego został zakończony w momencie uzyskania przez poszkodowanego faktycznej możliwości korzystania z własnego samochodu i jeszcze przed wypełnieniem przez ubezpieczyciela jego obowiązku wpłaty odszkodowania. W tych okolicznościach Pozwany nie ma żadnych przekonujących argumentów dla uzasadnienia swojego twierdzenia, że najem pojazdu zastępczego trwał za długo i, że powinien zakończyć się w okresie 20 dni od powstania szkody.

W konsekwencji zasadny okres najmu jest tożsamy z wynikającym z faktury VAT (...) – od 12 czerwca 2019 roku do 9 sierpnia 2019 roku (58 dni).

Omówienia wymaga jeszcze zarzut Pozwanego, że poszkodowany nie skorzystał z jego propozycji zorganizowania najmu samochodu zastępczego z zastosowaniem niższej stawki dobowej niż stosowana przez Powoda.

Zgłoszenie szkody zostało dokonane przez Powoda tego samego dnia, w którym ona nastąpiła. Powód w pierwszej wiadomości kierowanej do Pozwanego prosił o przekazanie danych podmiotów mogących zająć się najmem pojazdu zastępczego na rzecz M. J.. Wiadomość ponowiono na dedykowany adres mailowy służący do organizacji pojazdu

zastępczego. W odpowiedzi Pozwany przesłał druk o stawkach wypożyczalni, nie podając danych kontaktowych do wskazanych podmiotów, a nadto wskazując, iż po przekazaniu swoich danych przez Powoda winien się z nim skontaktować samodzielnie konsultant. Powyższe jednak nigdy nie nastąpiło.

Sąd w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że przesłanie przez Pozwanego tego rodzaju informacji, jak opisana powyżej, po jednoznacznym zadeklarowaniu w imieniu poszkodowanego chęci otrzymania pojazdu zastępczego, nie może zostać uznane za wystarczające do przyjęcia, że stanowi ona „zapropinowanie przez ubezpieczyciela skorzystania z pojazdu zastępczego” z wypożyczalni z nim współpracującej po stawkach wskazanych w tabeli. Jeżeli poszkodowany jednoznacznie wyraził chęć uzyskania takiego pojazdu, a w treści broszury wskazano, że konsultant skontaktuje się po uzyskaniu naszych danych, to uprawnione było przez Powoda oczekiwanie na aktywne działanie zakładu ubezpieczeń. W orzecznictwie przyjmuje się, że propozycja zakładu ubezpieczeń zorganizowania wynajmu samochodu zastępczego nie musi mieć postaci oferty. Niemniej jednak musi to być propozycja konkretna, w oparciu, o którą poszkodowany będzie mógł ocenić, czy jest dla niego odpowiednia i czy ostatecznie chce z niej skorzystać (czy odpowiada jego usprawiedliwionym potrzebom). Skoro ubezpieczyciel informował o konieczności zgłoszenia potrzeby wynajęcia samochodu zastępczego i nakazywał oczekiwać na kontakt ze swojej strony, to poszkodowany oczekując takiego kontaktu, zachował się właściwie. W omawianych warunkach ten kontakt powinien nastąpić ze strony Pozwanego, a ponadto powinien mieć miejsce w rozsądnym czasie. W przeciwnym wypadku propozycji ubezpieczyciela nie można uznać za prawdziwą i realną. W ocenie Sądu zachowanie Pozwanego świadczy o pozornej jedynie propozycji wynajmu samochodu zastępczego, nakierowanej na zapewnianiu sobie możliwości „weryfikacji” szkody do poziomu korzystnego dla siebie, z pominięciem realiów rynkowych i usprawiedliwionych potrzeb poszkodowanego.

W konsekwencji nie było podstaw do ograniczenia dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego ze 190,00 zł brutto do 86,00 zł brutto.

W ocenie Sądu zasadnym również było roszczenie powoda o zasądzenie różnicy między wypłaconą w toku likwidacji kwotą odszkodowania z tytułu kosztów parkowania ustaloną, a wynikającą z faktury wystawionej przez Powoda. Twierdzenie Pozwanego, że koszty parkowania uszkodzonego samochodu są zawyżone, pozostaje niewodnione. Zupełnie dowolna i całkowicie niezweryfikowana pozostaje kwota uwzględnionego abonamentu w wysokości 250 złotych. Powód w toku przesłuchania wskazał jednoznacznie, że nie stosuje stawek abonamentowych, bowiem nie może z góry założyć jak długo ktoś będzie korzystał z jego oferty. Co więcej, Pozwany nie kwestionował rynkowego charakteru stosowanej przez Powoda stawki dobowej, ani nie wykazał w tym zakresie stosownej inicjatywy dowodowej.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jako termin początkowy Sąd określił datę sformułowanego przez powoda wezwania do zapłaty tj. 17.06.2020 roku. Upływ 30 – dniowego terminu kończy się 17.07.2020 roku, a zatem należne odsetki należy liczyć zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 18.07.2017 roku.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty poniesione w toku postępowania przez Powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 500 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 1800 zł.